

Ἡ Κλάρα κοίταξε στή λίμνη, ὅπου ἔδειξε τὸ χέρι του. Τὰ νερά εἴτανε σκοτινά, φεγγάρι δὲ φαινότανε· μόνο στήν ἄκρη, ἐκεῖ μπροστά, θαμπότερε μὴ λάμψη τοῦ φαναριοῦ κίτρινωπῆ.

«Γιατί τὴ σκοτώσα γυμνή», ξακολούθησε ὁ ἄγνωστος· «γυμνώθηκε σὰν εἶδε πὼς τὴν ἤθελα γυμνή κ' ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Ἐσὺ δὲ θέλεις, ἐσὺ δὲ λύνεις μόνη τὰ μαλλιά—»

Ἐφερε τὸ χέρι του στὸ λαιμὸ της, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τῆς ξεθι-
λκώσῃ τὴν τραχηλιά.

Ἡ Κλάρα ξανατινάχθηκε.

«Μὴν τρομάζεις· δὲ σὲ θέλω ἐσένα», εἶπε ὁ ἄγνωστος καὶ κατέβασε τὸ χέρι. «Ἐκεῖνη ἄφησε καὶ τὴ γύμνωσα κ' ἔπεσ' ἔτσι στὸ κρεβάτι. Δὲν τὸ μόλυνα. Σκέπασα τὸ γυμνὸ κορμί της, γιατί μὲ τρομάξε κι' αὐτὸ ὅπως ἔφεγγε. Τῆς φίλησα μόνο τὸ χέρι, πού κρεμότανε κάτω ἀσκέπαστο. Εἴτανε τόσο μικρὸ, τόσο ἀπαλὸ τὸ χέρι της. Τὸ δικό σου εἶναι ἀσκημο, δὲν τὸ φιλῶ. Τραχύ, πλατύ, κακοπλασμένο. Δὲν εἶσαι κείνη ἐσύ, δὲν ξαναβγῆκες ἀπὸ τὸ κίτρινο νερό, πού πῆγα καὶ τὴν ἔρριξα γιὰ νὰ μὴν τῆς δεῖ κανένας ἄλλος τὸ γυμνὸ κορμί. Δὲν εἶσαι σύ, τῆς μοιάζεις μόνο. Ἐσὺ δὲ θέλεις νὰ πεθάνεις, δὲ θέλεις νὰγαπήσεις, δὲν μπορεῖς— Ἡ θέλεις; Λέγε!»

Ἐμεινε κρατώντας, σφίγγοντας δυνατὰ τὸ χέρι της.

Ἡ Κλάρα ἔσκυψε τὸ πρόσωπο. Δὲν μπορούσε νάντικρῦζει τὸ δικό του, δὲ βαστοῦσε νὰ βλέπει τὰ μάτια του, πού ἀστράφτανε μεγάλα, μαῦρα, κρύα κάτω ἀπὸ τὸ κίτρινο τὸ φῶς.

Σὲ λίγο ἔνοιωσε πὼς τῆς ἄφησε τὸ χέρι κι' ὅταν τόλμησε καὶ ξανασήκωσε τὴν ὄψη, ὁ ἄγνωστος εἶχε χαθεῖ.

Τὴν ἄλλη μέρα, σὰ γύριζε τὸ βράδι σίτι της, δὲν ἄκουσε πίσω της τὸ βῆμα του. Καὶ σὰ βγῆκε στὸ παράθυρο, δὲν τὸν εἶδε νὰ στέκει ἀντίκρι, νὰ περιμένει. Περιμένε, περιμένε κι' αὐτή· δὲ φάνηκε. Ὑστερα κατέβηκε στὸ δρόμο καὶ δίχως νὰ τὸ νοιώσει βρέθηκε στὸ πάροχο καθισμένη ἐκεῖ στήν ἄκρη τοῦ νεροῦ. Ἐμεινε ὥρες μόνη, ἀσάλευτη, σκυφτή, βουβή. Ὁ ἄγνωστος δὲν ἦρθε. Ἀμα ὅμως σηλώθηκε νὰ φύγει καὶ μπῆκε στὸ στενὸ σκοτινὸ μονοπάτι, τότε τῆς φάνηκε πὼς ἄκουσε νὰ σβῆνει σὰν ἀποπίσω της, σὰν ἀπὸ μακριὰ ἢ κοντά, ἢ σὰν ἀπομέσα της μονάχα ἓνα μακρὺ, τριζυμιστό, χαχανιστὸ ἄγριο γέλιο.

(Μόναχο, 1912)

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς ἀδέξιον στιχομεργόν

ΚΑΒΑΛΑ εἰς τὸν Πήγασον σὲ βλέπω — ὠϊμένα!

Ἐτσι ἦσουν πάντα σύ: σκληρὸς στὰ ζῶα τὰ καῦμένα!

ΣΑΤΑΝΑΣ